

Гечєва Л. А.,

*магістрантка кафедри кримінального права,
процесу та криміналістики*

Міжнародного гуманітарного університету

ПСИХОЛОГІЯ ЗЛОЧИННОЇ ПОВЕДІНКИ ТА ОСОБИ ЗЛОЧИНЦЯ У ПРАВООХОРОННІЙ ПРАКТИЦІ

Упродовж останніх десятиліть спостерігається тенденція зростання інтересу до вивчення психологічних аспектів злочинності, а також бажання розібратися у причинах, що змушують людей вчиняти злочини. Для розуміння будь-якої форми поведінки, зокрема злочинної, необхідне глибоке розуміння психології особистості, її мотивації та соціально-психологічних факторів, що впливають на неї.

Поведінка людини, всі її дії, у тому числі і протиправні, визначаються і контролюються свідомістю, волею і емоціями.

Активність свідомості і волі людини проявляється в тому, що вона має можливість обирати поведінку, усвідомлюючи свої дії та їх наслідки. Людина здатна вибирати між суспільно корисними діями і суспільно шкідливими чи небезпечними діями, розуміючи характер того, що вона робить. Суспільно корисні дії відповідають правовим нормам, тоді як суспільно шкідливі дії є, як правило, порушенням правових норм. Протиправна поведінка є антитезою правомірної поведінки, характеризується антисоціальною направленістю і породжує правопорушення, які караються законом. Правопорушенням вважається діяння, вчинене за свідомою волею суб'єкта правопорушення [2, с. 33].

Суб'єктом правопорушення визнаються дієздатні особи, які досягли певного віку, з якого ця особа може нести юридичну відповідальність за свої протиправні діяння. Це можуть бути як фізичні, так і юридичні особи [4, с. 163].

З суб'єктивної сторони кожне кримінальне правопорушення характеризується наявністю мотиву, мети та вини. Мотив – це внутрішній процес, який відбивається у свідомості людини і спонукає її до вчинення злочину. Мета – це уявлення особи, яка вчиняє правопорушення, бажаного результату, якого вона прагне. Основну роль у суб'єктивній стороні правопорушення відіграє почуття вини, тобто психічне ставлення особи до вчиненого злочину. Ступінь вини, а також мотив і мета правопорушення встановлюються правоохоронним органом за матеріалами конкретної справи і залежать

від характеру оцінки його діянь і передбачення настання суспільно небезпечних наслідків [1, с. 2].

Психологічні особливості виникнення злочинної поведінки визначаються і регулюються внутрішніми процесами та факторами особистості, що призводять до вчинення злочину та психічної діяльності, що регулює вчинення індивідом кримінального правопорушення.

Психічні процеси, які впливають на соціальну поведінку індивіда, в тому числі й злочинну, різняться за психологічними регуляціями (інтелектуальна, емоційна, імпульсивна). Інтелектуальна регуляція злочинної поведінки передбачає свідоме і продумане формування готовності до дії, а також внесення коректив під час виконання запланованих дій. Емоційна регуляція злочинної поведінки ґрунтується на емоційно-оцінній інтерпретації дійсності. Іншими словами, оцінка подій, поведінки інших людей, можливих варіантів дій та прийняття рішень відбувається під впливом емоцій. Імпульсивна регуляція злочинної поведінки проявляється в діях, які відбуваються здебільшого несвідомо, під впливом звички, стереотипів, автоматизму або сильних потягів, емоцій, стресу чи зміненого стану свідомості, в тому числі під впливом алкоголю чи інших речовин. Цей тип регуляції спостерігається або в типових для індивіда ситуаціях, або часто в стані підвищеного нервово-психічного напруження (стрес, афект), або в умовах дефіциту часу [3].

Розгляд особливостей особи злочинця виступає важливим аспектом при побудові тактики робіт, пов'язаних із вживанням профілактичних заходів тих чи інших злочинців. Різні категорії особи злочинців (вбивці, хулігани, злодії тощо) мають свої відмінні риси і легко піддаються аналізу та узагальненню, що ефективно використовується в інтересах правоохоронної діяльності.

Можна навести типову психологічну характеристику особистості злочинця – особистість злочинця, порівняно з особистістю законслухняного громадянина, відрізняється такими психологічними особливостями: складність соціальної адаптованості, обмежене засвоєння суспільних норм та цінностей, наявність антисоціальних цінностей, відчуженість від цінностей суспільства, низький рівень правосвідомості, наявність нестійких орієнтацій особистості, переважання особистих потреб над суспільними, підвищена вразливість у міжособистісних відносинах і частіше застосування насильства в конфліктах, недостатня здатність прогнозувати свої дії.

Аналізуючи характеристики особистості, що сприяють скоєнню протиправних дій, можна класифікувати злочинця за певною категорією і передбачити його майбутню поведінку, оцінюючи

ймовірність вчинення ним нових злочинів. Дослідження морально-психологічного компонента злочинної особистості дає інформацію про такі якості: виражений ступінь імпульсивності та агресивності; паранояльний синдром, який виражається у надмірній підозрливості і суб'єктивній оцінці довкілля як чогось небезпечного та загрозового; наявність розладів психічної діяльності (психопатія, розумова відсталість, деякі органічні поразки мозку); дратливість та жорстокість; байдужість, відчуженість, часто низькі інтелектуальний та вольовий контроль та ін.

Злочинні дії та їхні наслідки безумовно підривають безпеку суспільства. Однак міжнародне співтовариство зміщує акцент з покарання злочинців на психологічну реабілітацію осіб, які скоїли злочини. Вивчення зарубіжного досвіду може бути використане для розробки та вдосконалення вітчизняного законодавства, що дозволить знизити відсоток рецидивної злочинності в Україні.

Для США, які утримують провідні позиції щодо кількості ув'язнених у світі, питання реінтеграції колишніх ув'язнених у суспільство нині особливо актуальне. У деяких штатах діють спеціальні організації, які допомагають колишнім ув'язненим знайти роботу, навчають їх різним корисним навичкам і забезпечують всебічну підтримку: JUST of Dupage в штаті Іллінойс або Exodus Transitional Community, що знаходиться в Нью-Йорку.

На федеральному та місцевому рівнях у США реалізуються програми запобігання злочинам. Однією з них, що показала досить високий відсоток ефективності у питанні зниження рівня рецидивної злочинності, є програма The Challenge Incarceration Program (CIP), яка реалізується в США стосовно осіб, засуджених за ненасильницькі злочини та злочини проти власності [5].

У західних пенітенціарних установах застосовуються різноманітні програми впливу праці, освіти, дозвілля, групова психотерапія та групове консультування ув'язнених; рольові ігри та соціодрама; модифікація поведінки; диференційований некаральний вплив; гештальтпсихологічний та клінічний підходи; вплив реальності навколишнього світу; транзактний аналіз; відволікаючі програми та ін.

Отже, різноманітні програми реабілітації злочинців в усьому світі мають на меті виправити поведінку правопорушників і змінити їхнє мислення та ставлення, з метою уникнення рецидиву вчинення правопорушень.

Підсумовуючи, необхідно зазначити, що вивчення закордонного позитивного досвіду у сфері соціальної адаптації ув'язнених може стимулювати пошук та розробку нових, нестандартних схем профілактики рецидивної злочинності, орієнтованих на українське

суспільство. Ефективність запобігання повторного вчинення злочину особою залежить від вдосконалення у сферах профілактики злочинів, ефективної психологічної реабілітації правопорушників та догляду за ними після звільнення з місць позбавлення волі.

Список використаних джерел:

1. Корольов Ю. О. Психологічні підходи до причин злочинної діяльності. *Вісник Академії митної служби України. Серія Право*. 2012. № 1. С. 148–152. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/vamsup_2012_1%288%29__25
2. Коновалова В. О., Шепітько В. Ю. *Юридична психологія* : підручник. 3-ге вид., перероб. і доп. Харків, 2019. 288 с.
3. Ліфарева Н.В. *Психологія особистості* : навч. посіб. / Київ : ДУЕП, 2003. 240 с.
4. *Теорія держави і права* : навчальний посібник / Крестовська Н. М., Матвеева Л. Г., Тицька Я. О., Атаманова Н. В., Арабаджи Н.Б. Міжнародний гуманітарний ун-т. 2021. 193 с.
5. Challenge Incarceration Program (CIP). URL: https://mn.gov/doc/assets/Challenge%20Incarceration%20Program_tcm1089-308975.pdf

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-318-0-33>

Євсєєва І. С.,
*студентка II курсу магістратури
за спеціальністю 262 «Правоохоронна діяльність»
Міжнародного гуманітарного університету*

СЛІДИ БІОЛОГІЧНОГО ПОХОДЖЕННЯ ЯК РЕЧОВІ ДОКАЗИ ПІД ЧАС РОЗСЛІДУВАННЯ КРИМІНАЛЬНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ. МЕТОД БІОСКОПІЇ ТА ДНК-ІДЕНТИФІКАЦІЇ ПІД ЧАС ЇХ ДОСЛІДЖЕНЬ

Ми живемо в світі, де будь-який об'єкт матеріального світу є індивідуальним і не може залишатися непоміченим за будь-яких обставин. Розвиток цивілізації, сфера ІТ-технологій, зміна свідомості людей – все це не могло не зазнати і негативних наслідків. Злочинність теж видозмінилася. Ключовим залишилося питання доказування, сутність якого полягає у збиранні, розслідуванні, оцінці та застосування у справі під час розкриття того чи іншого правопорушення.